

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Vang, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johansson, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: H. Walker, pełnomocnik, wspierany przez G. Facenne, barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG — Dyskryminacja podatkowa — Przepisy krajowe obejmujące dywidendy wypłacane przez spółki będące rezydentami na rzecz zagranicznych funduszy emerytalnych surowszym reżimem podatkowym niż stosowany do krajowych funduszy emerytalnych

Sentencja

- 1) Ustanawiając i utrzymując w mocy dyskryminacyjny system opodatkowania dywidend wypłacanych na rzecz funduszy emerytalnych niebędących rezydentami Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 63 TFUE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Republika Finlandii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Danii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Hildesheim przeciwko BLC Baumarkt GmbH & Co. KG

(Sprawa C-511/10) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystane równocześnie w ramach transakcji podlegających opodatkowaniu i transakcji zwolnionych z podatku — Najem nieruchomości na cele handlowe i mieszkalne — Kryteria ustalania proporcjonalnej części odliczenia podatku VAT)

(2013/C 9/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Hildesheim

Strona pozwana: BLC Baumarkt GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Prawo do odliczenia zapłaconego podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystywane zarówno w ramach transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i transakcji zwolnionych z podatku — Najem nieruchomości na cele handlowe i mieszkaniowe — Ustalenie proporcjonalnej części odliczenia na podstawie wartości obrotu przypadającej na najemców lokali użytkowych — Przepis krajowy przewidujący ustalenie proporcjonalnej części odliczenia na podstawie powierzchni nieruchomości przeznaczonej dla takich najemców

Sentencja

Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on państwa członkowskie do stosowania w pierwszej kolejności jako kryterium podziału do celów obliczenia podlegającej odliczeniu proporcjonalnej części naliczonego podatku od wartości dodanej dla danej transakcji, takiej jak wzniesienie budynku o mieszanym użytku, kryterium innego niż kryterium oparte na wielkości obrotu, o którym mowa w art. 19 ust. 1 tej dyrektywy, pod warunkiem że przyjęta przez te państwa metoda gwarantuje dokładniejsze ustalenie rzeczowej proporcjonalnej części odliczenia.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-528/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 6 ust. 2 — 5 i art. 11 — Zdolność przepustowa infrastruktury kolejowej i pobieranie opłat za jej użytkowanie — Organ kontrolny — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2013/C 9/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: S. Chala, pełnomocnik)